DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 16 december 2008 *

I mål C-47/07 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 31 januari 2007,

Masdar (UK) Ltd, Eversley (Förenade kungariket), företrätt av A.P. Bentley, QC, och P. Green, barrister,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Enegren och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris och avdelningsordförandena P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič (referent) och T. von Danwitz samt domarna A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský, A. Arabadjiev och C. Toader,

generaladvokat: J. Mazák,
justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 februari 2008,

och efter att den 12 juni 2008 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Masdar (UK) Ltd (nedan kallat Masdar) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 16 november 2006 i mål T-333/03, Masdar (UK) mot kommissionen (REG 2006, s. II-4377) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten bolagets talan om ersättning för den skada som detta påstod sig ha lidit till följd av utebliven betalning för de tjänster bolaget tillhandahållit inom ramen för gemenskapens biståndsprojekt.

Bakgrund till tvisten

2 I början av år 1994 ingick Europeiska gemenskapernas kommission ett avtal med bolaget Hellenic Management Investment Consultants SA (nedan kallat Helmico) inom ramen för gemenskapsprogrammet för tekniskt stöd till Oberoende staters samvälde (TACIS). Avtalet avsåg genomförande av ett projekt i Moldavien. Detta avtal (nedan kallat det moldaviska avtalet) ingick i ett projekt benämnt ”Bistånd till upprättande av en privat sammanslutning av lantbrukare” (nedan kallat det moldaviska projektet).

3 I april 1996 ingick Helmico och Masdar ett avtal, genom vilket Helmico gav Masdar i uppdrag att som underleverantör tillhandahålla vissa av de tjänster som omfattades av det moldaviska avtalet.

4 Den 27 september 1996 ingick kommissionen och Helmico ett annat avtal. Enligt detta avtal (nedan kallat det ryska avtalet) åtog sig Helmico att tillhandahålla tjänster i Ryssland inom ramen för ett projekt som benämndes ”Förbundssystem för godkännande och utprövning av utsäde” (nedan kallat det ryska projektet).

5 Helmico och Masdar ingick i december 1996 ett avtal om underleverans rörande det ryska projektet, vilket var i stort sett identiskt med det som hade ingåtts i april 1996 avseende det moldaviska projektet.

6 I slutet av år 1997 bekymrade sig Masdar över försenade betalningar från Helmico, som påstod att dessa förseningar berodde på kommissionen. Masdar kontaktade kommissionens tjänstemän och fick då veta att kommissionen hade betalat alla Helmicos fakturor fram till detta datum. Masdar fann efter grundligare efterforskningar att Helmico för sent eller på ett oriktigt sätt hade underrättat Masdar om de betalningar som bolaget hade erhållit från kommissionen.

7 Den 2 oktober 1998 hölls ett möte mellan en direktör i Masdar och företrädare för kommissionen (nedan kallat mötet den 2 oktober 1998). Under mötet behandlades de problem som uppstått under samarbetet med Helmico.

8 Den 5 oktober 1998 skickade kommissionens tjänstemän en skrivelse till Helmico. I denna skrivelse uttryckte kommissionen sin oro över att meningsskiljaktigheterna mellan Helmico och Masdar riskerade att skada genomförandet av det ryska projektet och underströk att den fäste stor vikt vid att projektet genomfördes på ett framgångsrikt sätt. Kommissionen anmodade Helmico att lämna ett löfte i form av en förklaring undertecknad av både Helmico och Masdar. I skrivelsen preciserades att om kommissionen inte hade mottagit ett sådant löfte före måndagen den 12 oktober 1998, avsåg kommissionen att vidta andra åtgärder för att säkerställa att nämnda projekt genomfördes.

9 Helmico svarade kommissionens tjänstemän den 6 oktober 1998 att meningsskiljaktigheterna hade klarats ut. I detta svar preciserades att Helmico och Masdar enats om att alla framtida betalningar, däribland de fakturor som var under behandling inom ramen för det ryska projektet, skulle göras på ett av Masdar angivet bankkonto och inte på Helmicos bankkonto. I skrivelsen fanns även följande handskrivna kommentar: ”Godkänd av S, Masdar, den 6 oktober 1998”. En skrivelse med samma lydelse, daterad samma dag och kontrasignerad av Masdars styrelseordförande, tillställdes kommissionen avseende de belopp som skulle betalas inom ramen för det moldaviska avtalet.

10 Helmico skickade den 7 oktober 1998 två andra skrivelser till kommissionen, vilka också de hade kontrasignerats av S i Masdars namn. Skrivelsernas innehåll var identiskt med innehållet i skrivelserna av den 6 oktober, med det undantaget att något bankkonto inte nämndes i skrivelsen beträffande det ryska avtalet. I den skrivelse som avsåg det moldaviska avtalet angavs emellertid ett bankkontonummer i Helmicos namn i Aten, som skulle användas för framtida betalningar.

11 Helmico avfattade den 8 oktober 1998 två skrivelser till dem som handlade de aktuella projekten vid kommissionens avtalsenheter och anmodade dem att utföra alla framtida betalningar inom ramen för det ryska och det moldaviska avtalet till ett annat bankkonto i Helmicos namn i Aten.

12 Vid samma tidpunkt ingick Helmico och Masdar ett avtal som gav Masdars styrelseordförande fullmakt att överföra medel från de två konton som nämndes i skrivelserna till kommissionen av den 7 och den 8 oktober 1998.

13 Kommissionen avgav den 10 november 1998 sin slutrapport om det ryska projektet. Fyra av de sex kategorier som var föremål för utvärdering erhöll bedömningen ”utmärkt”, en annan bedömdes som ”bra” och ytterligare en annan erhöll bedömningen ”som helhet tillfredsställande”. Kommissionen drog i rapporten slutsatsen att ”projektet genomförts och slutförts på ett exemplariskt sätt”. Den 26 februari 1999 avgav kommissionen sin slutrapport om det moldaviska projektet. Beträffande detta projekt erhöll två av de kategorier som var föremål för utvärdering bedömningen ”bra” och fyra andra kategorier erhöll bedömningen ”som helhet tillfredsställande”.

14 Kommissionens tjänstemän riktade den 29 juli 1999 en skrivelse till Masdar, i vilken de angav att kommissionen – efter att ha underrättats om att det förelåg ekonomiska oegentligheter mellan Helmico och Masdar beträffande genomförandet av det ryska och det moldaviska avtalet – hade ställt in alla betalningar som inte redan hade utförts. Kommissionen, som kände till Masdars ekonomiska svårigheter, meddelade att den inom ramen för det ryska projektet avsåg att överföra ett förskott på 200 000 euro till Helmicos konto, som hade nämnts i de anvisningar som detta bolag hade meddelat den 8 oktober 1998. Beloppet 200 000 euro överfördes i augusti 1999 till detta konto och överfördes därefter till Masdars konto.

15 Mellan december 1999 och mars 2000 skrev Masdars styrelseordförande till flera tjänstemän vid kommissionen och till kommissionären med ansvar för yttre förbindelser, Christopher Patten. Bland de olika frågor som ställdes efterfrågades betalning för de tjänster som Masdar hade tillhandahållit.

16 Generaldirektören för kommissionens generaldirektorat med ansvar för yttre förbindelser skrev den 22 mars 2000 till Masdars ordförande för att underrätta denne om följande:

”Kommissionens tjänstemän har efter intensivt övervägande (under vilket ett flertal möjligheter har beaktats, däribland det slutliga upphävandet av de två avtalen genom ytterligare betalningar till Masdar, beräknade utifrån utförda arbeten och de utgifter som Ni lagt ut) slutligen beslutat att kräva åter de medel som tidigare har betalats ut till avtalspartnern Helmico. Rättsligt sett kan varje betalning som görs direkt till Masdar (även genom Helmicos bankkonto som ni har fullmakt till) – vid Helmicos insolvens – anses utgöra en oredlig handling av direktörerna och borgenärerna i Helmico. Det är inte heller säkert att de medel som Europeiska kommissionen betalat ut, vid en tvist mellan Helmico och Masdar, kommer att anses slutligt förvärvade av Masdar, som kommissionen önskar.”

17 Den 23 mars 2000 skrev kommissionen till Helmico för att meddela att kommissionen vägrade att betala de utestående fakturorna och för att anmoda Helmico att betala tillbaka totalt 2 091 168,07 euro. Kommissionen vidtog denna åtgärd efter att ha upptäckt att Helmico hade handlat bedrägligt vid genomförandet av det moldaviska och det ryska avtalet.

18 Masdar väckte den 31 mars 2000 talan mot Helmico vid High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division. Masdar begärde härvid betalning för de tjänster som bolaget tillhandahållit som underleverantör inom ramen för genomförandet av det moldaviska och det ryska avtalet med ett belopp om totalt 453 000 euro. Detta mål har vilandeförklarats på obestämd tid.

19 Kommissionen utfärdade den 4 april 2000 två officiella betalningskrav riktade till Helmico i enlighet med artikel 28.2 i budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 356, s. 1), i den lydelse som var gällande vid denna tidpunkt.

20 Under åren 2000 och 2001 tog Masdar kontakt med kommissionen för att undersöka möjligheten att erhålla betalning från kommissionen för de arbeten som bolaget hade utfört och fakturerat Helmico. Flera möten hölls i ärendet mellan Masdars advokater och kommissionens tjänstemän.

21 Kommissionens tjänstemän svarade den 16 oktober 2001 att uppgifterna hade vidarebefordrats till behöriga avdelningar vid generaldirektoratet för Budget, Europeiska byrån för bedrägeribekämpning och enheten för ekonomi- och avtalsförhållanden, som var ansvarig för TACIS-programmen, och att kommissionens tjänstemän skulle vidta alla nödvändiga åtgärder för att eftersöka Helmicos styrelseledamöter.

22 Kommissionens tjänstemän förklarade den 1 februari 2002, i ett skriftligt svar på en fråga som hade ställts av Masdars advokater, att två officiella betalningskrav hade utfärdats med Helmico som adressat den 4 april 2000. Det ena avsåg det moldaviska avtalet och ett belopp på 1 236 200,91 euro, och det andra avsåg det ryska avtalet och ett belopp på 854 967,16 euro, således totalt 2 091 168,07 euro.

23 Den 18 februari 2003 hölls ett nytt möte mellan Masdars advokater och kommissionens tjänstemän.

24 Masdars advokater skickade den 23 april 2003 ett rekommenderat brev till kommissionen som avslutades med följande förklaring:

”Om inte kommissionens tjänstemän allra senast den 15 maj 2003 är i stånd att lägga fram ett konkret förslag till betalning av min klient för de tillhandahållna tjänsterna, kommer en skadeståndstalan mot kommissionen att väckas vid förstainstansrätten enligt artiklarna 235 EG och 288 [EG] …”

25 Den 15 maj 2003 skickade kommissionen ett telefax till Masdars advokater och föreslog att ett möte skulle hållas för att diskutera en eventuell förlikning, enligt vilken kommissionen skulle betala Masdar 249 314,35 euro för de arbeten som hade utförts sedan Helmicos bedrägeri hade uppdagats, för det fall Masdar kunde frambringa bevisning om ett avtal som föreskrev att Masdar skulle betalas direkt av kommissionen, om bolaget fullföljde det ryska och det moldaviska projektet.

26 Masdars advokater svarade i ett rekommenderat brev av den 23 juni 2003 kommissionens tjänstemän att de avböjde att fortsätta förhandlingarna på grundval av kommissionens förslag och lade fram Masdars krav i detalj samt villkoren för att bolaget skulle delta i ett möte.

27 Detta rekommenderade brev följdes den 3 juli 2003 av ett telefax, i vilket Masdars advokater anhöll om svar från kommissionen avseende möjligheten att före den 15 juli 2003 ordna ett möte i enlighet med de föreslagna villkoren. I detta telefax tillades att en talan skulle komma att väckas vid förstainstansrätten, om ett sådant möte inte hölls.

28 Kommissionens tjänstemän svarade i brev av den 22 juli 2003 att de inte kunde tillmötesgå Masdars betalningskrav.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

29 Genom ansökan som inkom den 30 september 2003 väckte Masdar talan om skadestånd vid förstainstansrätten med stöd av artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG. Bolaget grundade sitt skadeståndsanspråk på principen om förbud mot obehörig vinst (*de in rem verso*), principen om utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne (*negotiorum gestio*), åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och slutligen på att kommissionens tjänstemän hade agerat på ett sätt som utgör ”fault” eller ”negligence” (vållande) som orsakat bolaget skada.

30 Den 6 oktober 2005 hölls ett informellt möte vid förstainstansrätten, såsom en åtgärd för processledning, för att undersöka möjligheterna att nå en förlikning i målet.

31 Vid slutet av förhandlingen, som hölls samma dag, tilldelade förstainstansrätten parterna en frist till den 30 november 2005 för att undersöka möjligheten att nå en förlikning i målet.

32 I skrivelse som inkom till rättens kansli den 29 november 2005 meddelade kommissionen förstainstansrätten att parterna inte hade kunnat nå en förlikning.

33 Förstainstansrätten konstaterade först i punkt 69 i den överklagade domen att ”sökandens yrkande om skadestånd dels vilar på ordningen om utomobligatoriskt skadeståndsansvar, utan att det föreligger ett rättsstridigt agerande av gemenskapens institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning (obehörig vinst och utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne), dels vilar på ordningen om gemenskapens utomobligatoriska ansvar på grund av att det föreligger ett rättsstridigt agerande av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning (åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och fault eller negligence (vållande) av kommissionen)”. Förstainstansrätten underkände därefter argumentationen om obehörig vinst och utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne av följande skäl:

”91 … ordningen med ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar, såsom den är utformad i merparten av de nationella rättssystemen, [innehåller] inte nödvändigtvis … villkor om att svarandens agerande skall vara rättsstridigt eller vårdslöst. Möjligheten att väcka talan grundad på obehörig vinst eller utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne har utformats för att, under särskilda civilrättsliga omständigheter, utgöra upphov till förpliktelser utanför avtalsförhållanden, vilka som huvudregel består i att den som har gjort en vinst skall betala tillbaka det som denne oriktigt har mottagit respektive att huvudmannen skall utge ersättning till förvaltaren.

92 Det följer således inte härav att talan inte kan vinna bifall på grunder avseende obehörig vinst och utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne, såsom åberopats av sökanden, redan av den anledningen att villkoret om institutionens rättsstridiga agerande inte är uppfyllt, vilket kommissionen i första hand har gjort gällande.

93 … [A]rtikel 288 andra stycket EG [ligger] till grund för en skyldighet för gemenskapen att ersätta skada som orsakats av dess institutioner, utan att begränsa ordningen för gemenskapens utomobligatoriska ansvar till att endast gälla när dess institutioner har gjort sig skyldiga till vållande genom rättsstridigt agerande. …

…

95 Det skall därför undersökas om villkoren för en talan om obehörig vinst (*de in rem verso*) eller för en talan grundad på utförande av tjänst för annans räkning utan uppdrag av denne (*negotiorum gestio*) är uppfyllda i detta fall, för att avgöra om dessa principer är tillämpliga.

96 Det skall i detta avseende konstateras … att utifrån denna tvists rättsliga och faktiska sammanhang kan talan inte bifallas på grunderna obehörig vinst och utförande av tjänst för annans räkning utan uppdrag av denne.

97 Dessa olika grunder kan nämligen enligt de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar inte med framgång åberopas när nyttan för den som gjort en vinst eller för huvudmannen vilar på ett avtal eller en förpliktelse enligt lag. Det följer vidare av samma principer att sådana grunder i allmänhet endast kan åberopas subsidiärt, det vill säga när den skadelidande inte har någon annan möjlighet att väcka talan för att erhålla det som vederbörande har rätt till.

98 Det framgår emellertid i detta mål att det finns ett avtalsförhållande mellan kommissionen och Helmico, samt mellan Helmico och sökanden. Den påstådda direkta skadan svarar mot den betalning som Helmico är skyldigt sökanden enligt de avtal om underleverans som dessa två parter har ingått, och som i detta hänseende innehåller en prorogationsklausul, enligt vilken de engelska och walesiska domstolarna är behöriga att slita eventuella avtalsrättsliga tvister. Det åligger således obestridligen Helmico att betala sökanden för de utförda arbetena och att ta på sig det eventuella ansvaret vid utebliven betalning, vilket vidare framgår av den rättsliga process som sökanden i detta hänseende har inlett mot Helmico och som, även om målet har vilandeförklarats, pågår vid High Court of Justice. Helmicos eventuella insolvens kan inte motivera att kommissionen tar på sig detta ansvar, eftersom sökanden inte kan ha två källor till samma rätt till betalning. Det framgår nämligen av handlingarna i målet, och är dessutom ostridigt, att denna rättsliga process vid High Court of Justice avser betalningen för de tjänster som är aktuella i förevarande mål.

99 Härav följer att en eventuell vinst för kommissionen eller förlust för sökanden inte kan betecknas som obehörig, eftersom den härrör från gällande avtal.

100 … Det är av följande skäl uppenbart att villkoren för att vinna framgång med en civilrättslig talan grundad på utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne inte är uppfyllda.

101 Det skall anmärkas att sökandens utförande av sina avtalsförpliktelser gentemot Helmico inte kan betecknas som frivilligt ingripande i annans angelägenheter som absolut måste skötas, vilket är ett krav enligt den aktuella grunden. … Slutligen står sökandens argumentation också i strid med principerna om utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne, vad gäller huvudmannens kännedom om förvaltarens handlande. Förvaltarens handlande sker nämligen i regel utan huvudmannens vetskap, eller i vart fall utan att den sistnämnda är medveten om nödvändigheten av att handla omedelbart. Sökanden har emellertid själv gjort gällande att bolagets beslut att fortsätta med arbetena i oktober 1998 var en följd av kommissionens insisterande.

102 Det är för övrigt inte utan relevans att de ekonomiska aktörerna enligt rättspraxis själva skall stå för de ekonomiska risker som är förenade med deras verksamhet, med beaktande av omständigheterna i varje enskilt fall …

103 Det har emellertid inte fastställts att sökanden har lidit en ovanlig eller särskild skada som överskrider de ekonomiska och kommersiella risker som bolagets verksamhet är förenad med. Det finns i alla avtalsförhållanden en viss risk för att en avtalspart inte utför avtalet på ett tillfredsställande sätt eller till och med blir insolvent. Det ankommer på avtalsparterna att neutralisera denna risk på ett passande sätt i själva avtalet. Sökanden var inte ovetande om att Helmico inte uppfyllde sina förpliktelser enligt avtalet, men valde trots denna vetskap att fortsätta att uppfylla sina förpliktelser, i stället för att formellt väcka talan. Sökanden tog härmed en kommersiell risk som kan betecknas som normal. …”

34 Förstainstansrätten underkände därefter Masdars övriga grunder. Rätten ogillade talan såvitt avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar av följande skäl:

”119 … rätten att göra anspråk på skydd för berättigade förväntningar, … [tillkommer] varje enskild som befinner sig i en situation av vilken det framgår att gemenskapsadministrationen, genom att ge tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar hos denne. Tydliga, ovillkorliga och samstämmiga uppgifter från behörig och tillförlitlig källa utgör, oavsett i vilken form de har lämnats, en sådan försäkran … Det är också fastslaget i rättspraxis att principen om skydd för berättigade förväntningar utgör en rättsregel som ger enskilda rättigheter … Åsidosättandet av denna princip kan således medföra att gemenskapen blir ansvarig. Icke desto mindre gäller att de ekonomiska aktörerna skall stå för de ekonomiska risker som är förenade med deras verksamhet med beaktande av omständigheterna i varje enskilt fall …

120 Det framgår av handlingarna i målet att sökandens påstådda förhoppningar avsåg kommissionens betalning för de tjänster som avtalsenligt hade tillhandahållits Helmico. Det skall slås fast att, i detta fall, de skriftliga handlingarna från kommissionen som förstainstansrätten har tillgång till på inget sätt kan tolkas som tydliga försäkringar, som kan väcka grundade förhoppningar, om att kommissionen åtog sig att betala för sökandens tjänster.”

35 I punkterna 121–129 i den överklagade domen utvecklade förstainstansrätten vad den konstaterat i punkt 120 genom att göra en grundlig genomgång av omständigheterna i målet.

36 Vad gäller grunden avseende kommissionens bristande omsorg konstaterade förstainstansrätten följande:

”140 Det följer av sökandens inlagor att det agerande som lagts kommissionen till last är de inställda betalningarna till Helmico. Rättsstridigheten i detta agerande skulle för kommissionens del bestå i att inte ha visat rimlig aktsamhet för att försäkra sig om att detta inställande inte orsakade tredje man en skada, eller att vid behov gottgöra tredje man för den skada som denne lidit till följd härav.

141 … [F]ör det första [har] sökanden … nöjt sig med att påstå att det finns ett sådant aktsamhetskrav, utan att åberopa någon form av bevis eller föra en rättslig argumentation till stöd för sin ståndpunkt eller närmare ange upphovet till och omfattningen av detta krav. Förstainstansrätten anser att en mycket vag hänvisning till den allmänna principen om utomobligatoriskt skadeståndsansvar vid vållande som gäller inom de rättssystem som bygger på den romerska rätten, och till den princip om skadeståndsansvar vid vållande som gäller i de anglosaxiska rättssystemen, inte visar att kommissionen har en förpliktelse att ta hänsyn till tredje mans intressen, när den fattar ett beslut om inställande av betalningarna inom ramen för sina avtalsförhållanden. … Förstainstansrätten konstaterar också … att sökanden inte har visat att det föreligger ett orsakssamband mellan underlåtenheten att fullgöra den påstådda förpliktelsen och den åberopade skadan. …”

Parternas yrkanden

37 Klaganden har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— förplikta kommissionen att utge 448 947,78 euro till klaganden, vilket är det belopp som Masdar yrkade i första instans, alternativt 249 314,35 euro eller det belopp som domstolen finner lämpligt, jämte ränta på det utdömda beloppet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för detta förfarande samt för förfarandet i första instans.

38 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet,

— alternativt, för det fall domstolen upphäver hela eller delar av den överklagade domen, ogilla klagandens skadeståndsyrkande i överklagandet,

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna för detta förfarande samt för förfarandet i första instans, och

— alternativt, för det fall domstolen avgör överklagandet till klagandens förmån, förplikta den senare att bära en tredjedel av sin egen rättegångskostnad för förfarandet i första instans.

Prövning av överklagandet

39 Klaganden har åberopat fem grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser felaktig rättstillämpning och bristande motivering då frågan om obehörig vinst behandlades. Som andra grund har det gjorts gällande att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna och gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av frågan om utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne. Såvitt avser den tredje grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte principen om skydd för berättigade förväntningar och lämnade en inkonsekvent motiveringen. Klaganden har som fjärde grund gjort gällande att förstainstansrätten företog en felaktig behandling av grunden beträffande *fault* eller *negligence* (vållande). Den femte grunden avser en ofullständig genomgång av de faktiska omständigheterna.

Den första grunden: Felaktig rättstillämpning och bristande motivering då frågan om obehörig vinst behandlades

Parternas argument

40 Klaganden menar att förstainstansrätten felaktigt ansett att klaganden endast agerat enligt sina avtalsförpliktelser gentemot Helmico.

41 Förstainstansrätten gjorde vidare en felaktig rättstillämpning då den inte beaktade att kommissionen inte var en ordinär avtalspart för Helmico, utan hade möjlighet att återkräva utbetalda belopp. Genom att först låta klaganden slutföra arbetet och därefter använda sig av möjligheten att återkräva utbetalda belopp, har kommissionen berövat det tidigare avtalsförhållandet all praktisk betydelse och gjort en obehörig vinst.

42 Kommissionen har påpekat att klaganden inte hävt sina avtal med Helmico.

43 Förstainstansrätten gjorde under alla omständigheter en riktig bedömning i punkterna 97–99 i den överklagade domen då den konstaterade att kommissionen inte gjort någon obehörig vinst, eftersom kommissionens vinst har uppkommit på grund av dess avtal med Helmico och eftersom klaganden var skyldig att agera i enlighet med det underleverantörsavtal som det ingått med samma bolag.

Domstolens bedömning

44 Det följer av de principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar att om en person gjort en förlust som inneburit en vinst för någon annan, utan att denna vinst har någon som helst rättsligt grund, så har vederbörande i allmänhet rätt att återfå vad som motsvarar det förlorade beloppet av den som gjort vinsten.

45 Såsom förstainstansrätten har påpekat ställs för att väcka talan grundad på obehörig vinst, såsom den är utformad i merparten av de nationella rättssystemen, inte något villkor om att svarandens agerande ska vara rättsstridigt eller culpöst.

46 För att en sådan talan ska vinna framgång är det däremot väsentligt att vinsten inte har någon giltig rättslig grund. Detta villkor är inte uppfyllt, bland annat då vinsten motiveras av avtalsförpliktelser.

47 Eftersom obehörig vinst, såsom den definierats ovan, utgör en grund för utomobligatoriska förpliktelser som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, ska samma principer även tillämpas i förhållande till gemenskapen då en fysisk eller juridisk person påstår att gemenskapen gjort en obehörig vinst på vederbörandes bekostnad.

48 Eftersom en förpliktelse som uppstått till följd av en obehörig vinst med nödvändighet är utomobligatorisk, ska det dessutom vara tillåtet, vilket förstainstansrätten kom fram till i förevarande fall, att åberopa den enligt artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG.

49 En talan grundad på obehörig vinst regleras förvisso inte av reglerna om utomobligatoriskt skadeståndsansvar i strikt bemärkelse. För att sådant skadeståndsansvar ska uppstå krävs att ett antal villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs gemenskapen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan (se bland annat dom av den 9 september 2008 i de förenade målen C-120/06 P och C-121/06 P, FIAMM m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6513, punkt 106 och där angiven rättspraxis). En talan grundad på obehörig vinst skiljer sig från en talan som väcks enligt reglerna om utomobligatoriskt skadeståndsansvar på så sätt att det inte krävs att sökanden styrker att svaranden handlat rättsstridigt, eller ens att svaranden

alls har agerat, utan endast att sökanden styrker att svaranden gjort en vinst utan giltig rättslig grund och att sökanden gjort en härmed sammanhängande förlust.

50 Oavsett dessa kännetecken kan en enskild emellertid inte förvägras möjligheten att väcka talan om obehörig vinst mot gemenskapen enbart av den anledningen att det i EG-fördraget inte uttryckligen föreskrivs något rättsligt förfarande för en sådan typ av talan. En tolkning av artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG som utesluter en sådan möjlighet skulle leda till ett resultat som strider mot principen om ett effektivt domstolsskydd, som bekräftats i domstolens rättspraxis och stadfästs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som proklamerades i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s. 1) (se dom av den 13 mars 2007 i mål C-432/05, Unibet, REG 2007, s. I-2271, punkt 37, och av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6531, punkt 335).

51 Det är mot bakgrund av dessa inledande synpunkter som domstolen ska pröva om förstainstansrätten förfor felaktigt då den prövade frågan om obehörig vinst.

52 Det framgår av den överklagade domen att förstainstansrätten underkänt klagandens argumentation på grund av att det fanns ett avtalsförhållande mellan kommissionen och Helmico samt mellan Helmico och klaganden. Denna omständighet föranledde förstainstansrätten att dra slutsatsen att all vinst för kommissionen eller förlust för klaganden har sitt ursprung i det ingångna avtalet och kan därför inte anses ”obehörig”.

53 Vidare fann förstainstansrätten att klaganden hade ett alternativt medel för att erhålla betalning, eftersom bolaget enligt de underleverantörsavtal som ingåtts med Helmico

kunde väcka talan mot det senare bolaget om kontraktsrättsligt ansvar inför de engelska och walesiska domstolar som angavs i avtalen.

54 Såsom påpekats i punkt 46 ovan kan en vinst inte anses ”obehörig” om den motiverats av avtalsförpliktelser.

55 Om de avtal enligt vilka en prestation tillhandahålls däremot visar sig vara ogiltiga och upphör att gälla, ska den vinst som mottagaren av prestationen har gjort, enligt de principer som utvecklats i medlemsstaternas rättsordningar, under vissa förutsättningar betalas tillbaka.

56 Utan att det behöver undersökas under vilka förutsättningar en återbetalning ska ske i det sistnämnda fallet, konstaterar domstolen att förstainstansrätten gjort en korrekt tillämpning av den åtskillnad som i grova drag beskrivits ovan mellan vinst som följer av ett avtalsförhållande och ”obehörig” vinst.

57 Av samma skäl som generaladvokaten framförde i punkterna 53 och 54 i sitt förslag till avgörande, finner domstolen att förstainstansrätten kunde komma fram till att avtalet mellan kommissionen och Helmico samt mellan Helmico och klaganden inte upphört att gälla. Förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning då den härav drog slutsatsen att gemenskapen inte kan anses ha en utomobligatorisk skyldighet att stå för klagandens kostnader för att slutföra det ryska och det moldaviska projektet.

58 Förstainstansrätten konstaterade bland annat att klaganden var medveten om att Helmico inte uppfyllde sina förpliktelser enligt avtalet men ändå medvetet valt att fullgöra sina egna förpliktelser. Rätten erinrade också om att klaganden väckt talan mot Helmico med stöd av den prorogationsklausul som fanns i avtalen med detta bolag.

59 Vidare gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning då den betonade att det i alla avtalsförhållanden finns en risk för att en avtalspart inte utför avtalet på ett tillfredsställande sätt eller blir insolvent. Det rör sig här om en kommersiell risk som ekonomiska aktörers verksamhet är förenad med.

60 Den senare aspekten har särskild betydelse när det gäller gemenskapens biståndsprogram. Det är nämligen inte ovanligt att gemenskapens avtalspart i ett projekt endast förvaltar projektet och överlåter projektets genomförande på underleverantörer, vilka i förekommande fall också arbetar med underleverantörer. I en sådan kontext måste varje ekonomisk aktör som är involverad i projektet acceptera risken att hans avtalspart blir insolvent eller begår oegentligheter som kan leda till att gemenskapen ställer in sina betalningar eller till och med beslutar att återkräva utbetalda belopp. Under sådana omständigheter kan det svårligen medges att förluster som uppstått på grund av att en sådan risk har realiserats ska leda till *ad hoc*-betalningar från gemenskapens sida.

61 Av vad som anförts följer att förstainstansrätten inte gjorde någon felaktig rättstillämpning eller lämnade någon bristande motivering då frågan om obehörig vinst behandlades. Överklagandet kan således inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden: Missuppfattning av de faktiska omständigheterna och felaktig rättstillämpning vid prövningen av frågan om utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne

Parternas argument

62 Klaganden anser att det resonemang som utvecklats i den överklagade domen runt frågan huruvida utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne är felaktigt i såväl faktiskt som rättsligt hänseende.

63 Förstainstansrättens konstateranden att klaganden inte ingripit i annans angelägenheter frivilligt och oavlönat samt att kommissionen själv kunde sköta sina projekt är uppenbart felaktiga.

64 Vidare gjorde förstainstansrätten sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den i punkt 101 i den överklagade domen kom fram till att principen om utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne inte kan tillämpas när huvudmannen är medveten om nödvändigheten av att agera.

65 Kommissionen har påpekat att konstaterandet i punkt 97 och följande punkter i den överklagade domen att klaganden agerat med stöd av sina avtal med Helmico är tillräckligt för att underkänna argumenten beträffande utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne.

Domstolens bedömning

66 Utan att det finns anledning att pröva om förstainstansrätten gjort en korrekt rättslig kvalificering av talan i den del den grundar sig på utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne, finner domstolen att de argument som klaganden har framfört inom ramen för denna andra grund i vilket fall som helst inte kan godtas.

67 För det första kan klaganden inte med framgång hävda att dess ingripande var frivilligt och oavlönat. I såväl förfarandet i första instans som inom ramen för detta överklagande har klaganden betonat att det var på grund av att bolaget antog att kommissionen garanterat betalning för dess prestationer som bolaget fortsatte att tillhandhålla dem även sedan Helmicos oegentligheter hade upptäckts. Redan av denna anledning kan förstainstansrätten inte anses ha missuppfattat de faktiska omständigheterna då den slog fast att ingripandet inte skett frivilligt och oavlönat.

68 Vad därefter beträffar argumentet att förstainstansrätten hade missuppfattat de faktiska omständigheterna då den fann att kommissionen kunde sköta projekten själv, är det tillräckligt att notera att klaganden inte visat att kommissionen inte längre var i stånd att sköta programmet eller de aktuella projekten.

69 Vad slutligen gäller argumentet om felaktig rättstillämpning anmärker domstolen att förstainstansrätten understrukit i punkt 101 i den överklagade domen att förvaltarens handlande ”i regel” sker utan huvudmannens vetskap, eller i vart fall utan att den sistnämnda är medveten om nödvändigheten av att handla omedelbart. I motsats till vad klaganden har påstått har förstainstansrätten således inte uteslutit att principen om utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne kan åberopas i fall då huvudmannen var medveten om en sådan nödvändighet.

70 Överklagandet kan därför inte heller vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och inkonsekvent motivering

Parternas argument

71 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrättens domskäl beträffande obehörig vinst och utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne är inkonsekventa i förhållande till de domskäl som avhandlar principen om skydd för berättigade förväntningar.

72 Klaganden har påpekat att förstainstansrätten, i punkt 101 i den överklagade domen, kommit fram till att kommissionen uppmuntrat klaganden att fortsätta tillhandahålla sina tjänster och, i punkt 148 i samma dom, att kommissionen och klaganden hade en gemensam önskan om att klaganden skulle slutföra projekten och erhålla betalning. Slutsatsen i punkt 130 i den överklagade domen att ”det [ska] fastslås att de tillgängliga uppgifterna, undersökta var för sig eller sammantagna, inte visar att kommissionen har givit tydliga försäkringar som kunde väcka grundade förhoppningar hos sökanden, och som möjliggör för bolaget att göra principen om skydd för berättigade förväntningar gällande” är följaktligen uppenbart felaktig.

73 I andra hand har klaganden gjort gällande att det kriterium som förstainstansrätten använt är för snävt i ett fall som det förevarande. Enligt klaganden föreligger det tydliga försäkringar när en gemenskapsinstitutions agerande uppmuntrar en underleverantör

att tillhandahålla institutionen tjänster under omständigheter där det står klart att denne underleverantör inte kommer att erhålla betalning av huvudavtalsparten.

74 Kommissionen har inledningsvis hävdat att grunden rör bevisfrågor och därför inte kan tas upp till prövning.

75 Vad därefter beträffar principen om skydd för berättigade förväntningar har kommissionen påpekat att förstainstansrätten i detalj har prövat dels om de skriftliga handlingar som kommer från kommissionen kunde tolkas som en tydlig försäkran om att kommissionen tog på sig ansvaret för betalningarna, dels om det av bevisningen framgick om någon sådan tydlig försäkran hade getts vid mötet den 2 oktober 1998.

Domstolens bedömning

76 Domstolen erinrar inledningsvis om att frågan huruvida domskälen i en dom från förstainstansrätten är motsägelsefulla eller otillräckliga är en rättsfråga och kan i denna egenskap åberopas i ett mål om överklagande (dom av den 25 januari 2007 i de förenade målen C-403/04 P och C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries och Nippon Steel mot kommission, REG 2007, s. I-729, punkt 77 och där angiven rättspraxis).

77 Överklagandet kan även tas upp till prövning på denna grund såvitt den avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar. Klagandens argument i detta avseende syftar inte till att bestrida vissa faktiska omständigheter, utan gäller det kriterium som förstainstansrätten använt för att tillämpa nämnda princip.

Frågan huruvida förstainstansrätten tillämpade korrekt rättsregel när den bedömde de faktiska omständigheterna är en rättsfråga (domen i de ovannämnda förenade målen Sumitomo Metal Industries och Nippon Steel mot kommissionen, punkt 40).

78 I motsats till vad kommissionen gjort gällande ska överklagandet således prövas i sak såvitt avser denna grund.

79 Vad för det första gäller påståendet om en inkonsekvent motivering så har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten konstaterade att kommissionen hade samma målsättning som Masdar, det vill säga att projekten skulle genomföras fullständigt såsom överenskommits inledningsvis, och därför uppmuntrade Masdar att fortsätta tillhandahålla sina tjänster, står i strid med förstainstansrättens slutsats att kommissionen inte gett någon tydlig försäkran.

80 Domstolen kan inte godta detta argument. De tydliga försäkringar som klaganden åberopat avsåg att kommissionen skulle betala för de tjänster som Masdar hade tillhandahållit Helmico, vilket förstainstansrätten påpekade i punkt 120 i den överklagade domen. Den omständigheten att kommissionen, som förstainstansrätten konstaterat på ett annat ställe i domen, önskade att projekten genomfördes som planerat och därför hade uppmuntrat klaganden att fortsätta att tillhandahålla sina tjänster har uppenbarligen inget samband med klagandens påstående att kommissionen åtagit sig att betala bolaget direkt. Förstainstansrättens konstaterande såvitt avser kommissionens önskan att projekten skulle genomföras kan således inte anses vara inkonsekvent i förhållande till rättens konstaterande beträffande kommissionens beslut att inte betala klaganden direkt.

81 Vad därefter gäller det kriterium som förstainstansrätten nämnde i punkt 119 i den överklagade domen för att tillämpa principen om skydd för berättigade förväntningar, finner domstolen att detta motsvarar fast rättspraxis enligt vilken ingen med framgång kan göra gällande att denna princip har åsidosatts om administrationen inte har gett någon tydlig försäkran (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187 mot kommissionen, REG 2006, s. I-5479, punkt 147, och av den 18 juli 2007 i mål C-213/06 P, AER mot Karatzoglou, REG 2007, s. I-6733, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

82 Klaganden menar att villkoret om tydliga försäkringar ska tillämpas med viss flexibilitet i fall som det förevarande. Berättigade förväntningar föreligger när en gemenskapsinstitutions agerande uppmuntrar en underleverantör att tillhandahålla institutionen tjänster under omständigheter där det står klart att denne underleverantör inte kommer att erhålla betalning av gemenskapens avtalspart.

83 Detta argument kan inte godtas.

84 Domstolen erinrar härvid om att systemet med biståndsprogram som har utarbetats i gemenskapslagstiftningen bygger på att kommissionens avtalspart uppfyller ett antal skyldigheter som ger avtalsparten rätt att erhålla det ekonomiska stöd som föreskrivits. Fullgör inte avtalsparten projektet enligt de villkor som ska uppfyllas för att få ekonomiskt stöd, kan avtalsparten inte med framgång åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar för att erhålla utbetalning av stödet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2008 i de förenade målen C-383/06–C-385/06, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening m.fl., REG 2008, s. I-1561, punkt 56).

85 Detta gör det möjligt för kommissionen att, för det fall en avtalspart begår oegentligheter inom ramen för ett av gemenskapens biståndsprojekt, uppfylla sin skyldighet att tillvarata gemenskapens ekonomiska intressen och iaktta gemenskapens budgetdisciplin.

86 I en kontext som denna som kännetecknas av att den ekonomiska övervakningen av projektet blir allt viktigare, kan underleverantörerna inte grunda sig på vaga indicier för att göra gällande berättigade förväntningar om att kommissionen ska göra en ekonomisk gest och betala deras tjänster direkt. Sådana berättigade förväntningar kan endast uppstå till följd av att institutionen gett en tydlig försäkran som på ett otvetydigt sätt visar att institutionen i fråga påtar sig betalningsansvar för de tjänster som tillhandahållits av en underleverantör. Det har emellertid inte visats att någon sådan försäkran har getts, vilket även konstaterades av förstainstansrätten.

87 Härav följer att överklagandet inte heller kan vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Felaktig behandling av grunden avseende fault eller negligence (vållande)

Parternas argument

88 Klaganden har kritiserat förstainstansrätten för att i punkt 141 i den överklagade domen ha fastställt att ”sökanden har nöjt sig med att påstå att det finns ett sådant aktsamhetskrav [som beskrivs i punkt 140], utan att åberopa någon form av bevis eller föra en rättslig argumentation till stöd för sin ståndpunkt” trots att klaganden, med hjälp av en juridisk analys av begreppen fault och negligence (vållande), anfört att när kommissionen använder sig av möjligheten att ställa in betalningen för ett kontrakt då det upptäckts att avtalsparten begått oegentligheter i vetskap om att en underleverantör arbetade för avtalsparten, måste kommissionen visa prov på aktsamhet för att försäkra

sig om att den inte skadar nämnda underleverantör. I övrigt har klaganden anfört att det är uppenbart att kommissionen handlat oaktsamt, då den först lät klaganden slutföra arbetet och därefter använt sin möjlighet att kräva tillbaka utbetalda medel.

89 Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning då den i punkt 141 i den överklagade domen kom fram till att klaganden saknade stöd för sitt argument.

Domstolens bedömning

90 Domstolen har redan fastställt att begreppet oaktsamhet innefattar handlande eller underlåtenhet varigenom den ansvariga personen tydligt åsidosätter sin omsorgsplikt, vilken borde ha iakttagits och hade kunnat iakttas med hänsyn till personens egenskaper, kunskaper och skicklighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 juni 2008 i mål C-308/06, Intertanko m.fl., REG 2008, s. I-4057, punkterna 74–77).

91 Gemenskapsadministrationen kan således ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar på grund av rättsstridigt handlande om den inte handlar med all den omsorg som

krävs och därigenom orsakar skada (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 november 1985 i mål 145/83, Adams mot kommissionen, REG 1985, s. 3539, svensk specialutgåva, volym 8, s. 327, punkt 44, och av den 28 juni 2007 i mål C-331/05 P, Internationaler Hilfsfonds mot kommissionen, REG 2007, s. I-5475, punkt 24).

92 Detta krav på omsorg ingår i principen om god förvaltningssed. Kravet är allmänt tillämpligt på gemenskapsadministrationens agerande i dess kontakter med allmänheten. Kravet skulle således även ha iakttagits av kommissionen i samband med kommissionens kontakter med Masdar och då kommissionen tog ställning i förhållande till detta bolag.

93 Omsorgskravet har dock inte den omfattning som klaganden påstått. Kravet innebär att gemenskapsadministrationen ska handla med aktsamhet och försiktighet. Det ankommer däremot inte på administrationen att undanröja all skada som följer för ekonomiska aktörer av att normala kommersiella risker realiseras, såsom den risk som omtalas i punkt 59 i förevarande dom.

94 Det framgår för övrigt av de faktiska omständigheter som förstainstansrätten redogjort för och som sammanfattats i punkt 14 i denna dom att Masdar erhållit ett betydande belopp, via ett bankkonto tillhörigt Helmico, för att beakta den svåra situation som bolaget hamnat i.

95 Med hänsyn till vad som anförts ovan gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning då den i punkt 141 i den överklagade domen kom fram till att kommissionen varken var skyldig att anpassa sina ställningstaganden till klagandens intressen eller inrätta en *ad hoc*-mekanism, såsom att betala återstoden av det finansiella stödet till ett särskilt konto som klaganden hade fullmakt till.

96 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den fjärde grunden.

Den femte grunden: Ofullständig prövning av de faktiska omständigheterna

Parternas argument

97 Klaganden anser att förstainstansrätten borde ha gjort en grundligare prövning av det sammanhang i vilket mötet den 2 oktober 1998 hölls. Bland annat borde rätten ha gått med på att höra det vittne som klaganden föreslog.

98 Enligt kommissionen har förstainstansrätten i detalj prövat frågan huruvida det förelåg tydliga försäkringar eller inte. Att höra det vittne som klaganden hade föreslagit skulle inte kunna föranleda någon ändring av vad förstainstansrätten konstaterat utifrån annan bevisning under det skriftliga och det muntliga förfarandet.

Domstolens bedömning

99 Vad beträffar förstainstansrättens bedömning av en parts yrkanden om åtgärder för processledning eller för bevisupptagning, erinrar domstolen om att förstainstansrätten ensam är behörig att avgöra huruvida det föreligger ett eventuellt behov av att komplettera den information som den har tillgång till i anhängiggjorda mål. Frågan huruvida handlingarna i målet ska anses ha bevisvärde ingår i förstainstansrättens självständiga bedömning av de faktiska omständigheterna, som inte omfattas av domstolens prövning inom ramen för överklagandet, utom i fall då den bevisning som lagts fram vid förstainstansrätten har missuppfattats eller när det framgår av

handlingarna i målet att de fastställda uppgifterna om omständigheterna är materiellt oriktiga (se bland annat dom av den 10 juli 2001 i mål C-315/99 P, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG 2001, s. I-5281, punkt 19, och av den 11 september 2008 i de förenade målen C-75/05 P och C-80/05 P, Tyskland m.fl. mot Kronofrance, REG 2008, s. I-6619, punkt 78).

100 Då ingen missuppfattning eller materiell oriktighet kunnat styrkas i förevarande mål, har förstainstansrätten följaktligen kunnat slå fast att de uppgifter som ingår i handlingarna i målet var tillräckliga för att avgöra målet.

101 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på den femte grunden.

102 Eftersom ingen av de grunder som klaganden har åberopat kan godtas, ska överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

103 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som ska tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118 i samma rättegångsregler, ska tappande part förpliktas

att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Masdar (UK) Ltd ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter